

Ivan Macut
KRATKE PROPOVIJEDI

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Bdijte da budete pripravn!

Na početku nove crkvene ili liturgijske godine, tj. na prvu nedjelju došašća, Crkva u izboru tekstova iz Svetoga pisma poziva na budnost u svakidašnjem životu. Vrijeme došašća, a koje je također i priprema za rođendan Gospodina Isusa Krista, jest vrijeme budnosti i oslušivanja, tj. vrijeme u kojem se na ozbiljan ili, bolje rečeno, na vjernički način, potrebno pripremiti za Gospodinov rođendan.

Budnost je vrlo važna kategorija za život u vjeri. Naime, ako netko doista želi biti ozbiljan kršćanin i vjernik te ako želi da njegov život bude usklađen prema Božjim zapovijedima i zakonima, potrebno je da bdije nad sobom, tj. bdije nad svojim životom, ponašanjem te da iz toga bdjenja uoči gdje su mu slabosti, gdje najviše griješi i, upravo zbog toga što je budan, može popraviti svoj život i manje griješiti. Biti budan znači preuzeti kontrolu nad svojim životom. Onaj tko "spava" u životu vrlo lako može skrenuti s pravoga puta, a da to i ne primijeti. Sveti nas Pavao u drugom čitanju iz Poslanice Rimljanima upozorava: "Odložimo dakle djela tame i zaodjenimo se oružjem svjetlosti. Kao po danu pristojno hodimo, ne u pijankama i pijančevanjima, ne u priležništivima i razvratnostima, ne u svađi i ljubomoru, nego zaodjenite se Gospodinom Isusom Kristom." Onaj tko je budan i tko bdije živi u svjetlosti i njegova su djela onda djela svjetlosti. Onaj tko "spava" živi u tami i njegova su djela zla i vode ga u propast. Zato, potrebno se truditi kako bismo ostali budni i svoj život jasno usmjerili prema svjetlosti i dobru, jer tu prebiva sami Bog.

Bdjenje nad životom zahtijeva ulaganje napora i truda zato vjernički život, tj. bdjenje treba biti potpomognuto čitanjem Svetoga pisma, slavljenjem i primanjem svetih sakramenata, a na poseban način slavljenjem euharistije, čitanjem duhovnog štiva, molitvom koja je ujedno i razgovor s Bogom, itd. Sve su to sred-

stva koja pomažu da se doista i ostane budan, dok navaljuje sila “sna” ili zla koja želi uspavati vjernika kako bi mogla preusmjeriti njegov život s puta Isusa Krista i njegove Crkve.

Isusov poziv na budnost, a koji smo čuli u evanđeoskom odlomku, odnosi se na povratak Sina Božjega na zemlju. Isus jasno upozorava, i to ne samo u današnjem evanđelju, kako će dolazak Sina Božjega biti iznenada, tj. neće biti jasnih znakova koji će reći da Sin Čovječji uskoro dolazi, nego, kaže Isus: “Kao u dane Noine, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega. Kao što su u dane one – prije potopa – jeli i pili, ženili se i udavali do dana kad Noa uđe u korablju i ništa nisu ni slutili dok ne dođe potop i sve odnije – tako će biti i dolazak Sina Čovječjega.” Vjera nas uči da će Krist ponovno doći i da će to biti kraj ovoga svijeta. Isus upozorava da nije bitno kada će to biti, nego samo to da je potrebno biti budan i živjeti kao da će sada Sin Čovječji doći.

Neka ovo vrijeme došašća doista bude prigoda da se pripravimo za Gospodinov rođendan, ali jednako tako, pripravljajmo se i za njegov ponovni dolazak kojim će nastupiti kraj ovoga svijeta. Taj Posljednji dan bit će dan proslave Sina Božjega na zemlji, ali također bit će i dan naše proslave kada ćemo, vjerujući i uzdajući se u Božje milosrđe i trudeći se oko svoga spasenja i oko spasenja drugih, konačno i tjelesno uskrsnuti te ćemo veličati i slaviti Trojednog Boga, Oca i Sina i Duha Svetoga, zajedno sa svima svetima u nebesima.

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Obratite se! Približilo se kraljevstvo nebesko.

Crkva u današnjoj liturgiji pred oči nam stavlja lik Ivana Krstitelja i to kao onoga koji živi u pustinji, hrani se skakavcima i divljim medom, te propovijeda skori dolazak kraljevstva Božjega; poziva ljude da se obrate Bogu, da napuste grešan život jer kraljevstvo je Božje blizu.

Ivan propovijeda u pustinji. Nije bez razloga Ivan izabrao pustinju. Sigurno je da bi ga više ljudi čulo u Jeruzalemu, da je propovijedao po okolnim naseljenim mjestima. Pustinja je neprijateljska za život čovjeka, ali Ivan izabire pustinju zbog drugog razloga. Naime, pustinja u povijesti izraelskog naroda, kojemu pripada i Ivan, odigrala je značajnu ulogu. Narod je morao proći kroz pustinju da bi ušao u Obećanu Zemlju. Četrdeset je godina

trajalo to putovanje. Narod se grijehom odvojio od Boga te je bilo potrebno čišćenje, tj. katarza kako bi mogao ući u Zemlju koju je Bog obećao Abrahamu. Hod od četrdeset godina kroz pustinju bio je dovoljno dug da narod konačno spozna svoj grijeh i da se za njega pokaje te da mu Bog oprost. Značaj pustinje za izraelski narod nalazi se i u tome što je Bog upravo u pustinji, u podnožju brda Sinaja, sklopio savez sa svojim izabranim narodom. Nadalje, u pustinji je Bog prvi put u povijesti objavio svoje ime Mojsiju: "Ja sam onaj koji jesam." Pustinja je mjesto gdje postoje vrlo loši uvjeti za život; teško se preživljava. Ona je mjesto čišćenja, mjesto pokore za grijeh, mjesto na kojem se čovjek može uistinu susresti sa samim sobom jer ga ništa ne smeta da sam sebe upozna i spozna da mu je potrebna promjena u vlastitom životu.

Ivan Krstitelj propovijeda te k njemu hrli cijeli Jeruzalem, sva Judeja i sva okolica jordanska. Njegov glas daleko se čuo. Svi su hitali da čuju toga neobičnog propovjednika, onoga koji je propovijedao o posljednjim vremenima. Čak su i farizeji i saduceji dolazili da prime od Ivana krštenje da ne bi propali. Sadržaj njegova propovijedanja bio je vrlo jednostavan: "Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze! Svaka dolina neka se ispuni, svaka gora i brežuljak neka se slegne! Što je krivudavo, neka se izravna, a hrapavi putovi neka se izglate! I svako će tijelo vidjeti spasenje Božje."

Svi koji su ga slušali mogli su razumjeti sadržaj njegovih riječi. To je poziv na obraćenje, na promjenu života. Ono što je Ivan učinio jest što je najprije sam izvršio ono što je zahtijevao od svojih suvremenika. Povukao se u pustinju i sav se predao Bogu te poziva i druge da se obrate. Što znači obraćenje? Znači da se u ove dane pripreve i iščekivanja Gospodinova dolaska, treba povući u svoju "pustinju" gdje se jedino možemo susresti sa samim sobom i s Bogom i tek na taj način možemo ispravno odlučiti i promijeniti svoj život. Nije moguće doživjeti obraćenje u buci. obraćenje i susret s Bogom možemo uistinu doživjeti tek u tišini, tamo gdje je On na poseban način prisutan.. Ako je čovjek stalno u buci, ne može se susresti sa samim sobom, a onda nije ni moguće započeti put obraćenja na koji nas sv. Ivan Krstitelj poziva. Put je obraćenja dug, ali je i plodonosan te onaj tko ide njime sve se više i više približava Bogu. Gospodin je već došao, ali će ponovno doći. Svi oni koji ga ne budu dostojni, upozorava nas Ivan Krstitelj, bit će bačeni u oganj neugasivi, u oganj vječni. Vrijeme je da se trgnemo iz sna te napokon počnemo donositi plodove obraćenja.

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo?

Na treću nedjelju došašća Crkva pred nas stavlja dva vrlo važna novozavjetna lika: Ivana Krstitelja i Isusa Krista. Ivan je, kako čitamo u Matejevu evanđelju, u zatvoru. Naime, Ivan Krstitelj javno je govorio kako kralj Herod ne smije imati ženu svoga brata za prilježnicu te ga je kralj dao uhititi i baciti u tamnicu. Nadalje, Ivan, dok je propovijedao, kao i mnogi propovjednici i učitelji, imao je učenike ili sljedbenike koji su ga slijedili. Dok je bio u tamnici, Ivan Krstitelj šalje svoje učenike k Isusu da im odgovori na pitanje: je li on Mesija koji ima doći ili treba drugoga čekati? Naime, to je pitanje od iznimne važnosti za Izrael. Ivan, kao i svi Židovi, želio je od Isusa čuti jasan odgovor: jesi li ti Krist kojega čekamo?

Isus, prema Matejevu evanđelju, vrlo zanimljivo odgovara. Naime, možemo primijetiti kako Isus ne odgovara izravno na pitanje Ivanovih učenika: nije odgovorio ni potvrdno ni negativno, ali je, ipak, odgovorio. Kaže Isus u evanđelju: “Pođite i javite Ivanu što ste čuli i vidjeli: Slijepi proglédaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navješćuje Evanđelje. I blago onom tko se ne sablazni o mene.” Dakle, Isus odgovara na pitanje naznačujući znakove koji su već davno prije proroci navijestili kada je riječ o dolasku Mesije te kraljevstva Božjega s njime.

Nadalje, Isusov je odgovor zanimljiv jer upućuje na osobno iskustvo Ivanovih učenika u prenošenju objave. Isus kaže Ivanovim učenicima: “Pođite i javite Ivanu što ste čuli i vidjeli...” Ove su Isusove riječi od iznimne važnosti za kršćanski život vjernika te prenošenje vjere, na što smo svi pozvani. Vrlo je važno shvatiti da se ne može prenositi vjera niti se može biti svjedok vjere ako se doista osobno nismo uvjerali, tj. ako osobno nismo prepoznali Božje znakove u svijetu ili Božje djelovanje u našem životu ili pak ako nismo osobno čuli Riječ Božju, tj. ako naše slušanje Svetoga pisma nije doista i slušanje Božjeg govora. Potrebno je imati osobno iskustvo vjere kako bismo mogli biti istinski i uvjerljivi svjedoci te iste vjere. Ako nemamo to iskustvo, naše svjedočenje može biti samo iz druge ili pak iz treće ruke, tj. nije moje osobno iskustvo Boga u životu i onda postajemo samo pripovjedači evanđelja, pripovjedači Isusova života, ali ne i oni koji doista žive život usklađen s Božjim zapovijedima niti kao oni koji žive svoj život utemeljen na zaglavnom kamenu, a to je Isus Krist.

Neka nam današnje Isusove riječi koje nalazimo zapisane u Matejevu evanđelju, a koje su upućene Ivanovim učenicima: “Pođite i javite Ivanu što ste čuli i vidjeli...”, budu kroz ove dane došašće, ali i u cijelom našem životu, poticaj kako bismo se trajno ponajprije sami uvjerali i imali iskustvo vjere u svom svaganjnjem vjerničkom životu, a onda se trudili i odgovoriti na Isusov poziv da i mi budemo poput Ivanovih učenika te da *javimo* drugima ono što smo mi *čuli* i *vidjeli*, tj. da prenesemo svoje vlastito iskustvo vjere i života s Isusom Kristom, kako bi i drugi mogli doživjeti Boga u svom životu te poput nas mogli biti prenositelji i navjestitelji kraljevstva Božjega na zemlji.

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Isus će se roditi od Marije, zaručene za Josipa, sina Davidova.

Na četvrtu nedjelju došašća, a koja je ujedno i posljednja nedjelja u vremenu adventa ili priprave za Božić, Crkva pred nas stavlja evanđelje u kojem se govori o anđelovu navještenju Mariji te o Josipovoj borbi i sumnjama. Koliko god katkad radili idilu oko Božića i svih događaja koji su se dogodili, tj. oko susreta Marije i anđela Gabrijela te Božje ponude Mariji da bude majka Sina Božjega, u tim se trenutcima odvijala prava ljudska drama te je bilo potrebno puno vjere i snage kako bi se sve to moglo prihvatiti te nastavilo živjeti po Božjem planu. Da je to istina, svjedoči nam i današnje evanđelje.

Današnji evanđeoski ulomak iz Matejeva evanđelja jest, možemo reći, govor o ljudskim sumnjama i unutaršnjim borbama. Naime, Marijin zaručnik Josip nalazi se u dvojbi, u sumnjama i borbama sa samim sobom. Nije mu lako shvatiti, a još je teže prihvatiti, novonastalu situaciju: njegova je zaručnica Marija trudna. Josip je u teškim unutaršnjim borbama jer zna, ako javno priopći kako on nije otac djeteta, da će Mariju kamenovati do smrti. Josip, nadalje, bio je čovjek pravedan, čovjek bogobožan te je namjeravao učiniti, možemo reći, ono što mu se s ljudske strane činilo najpravednije: potajice otpustiti Mariju. Ipak, Bog je onaj koji je odlučio, po tko zna koji put, intervenirati i uputiti svoju riječ i riješiti problem.

U današnjem evanđelju Bog govori po anđelu. Bog se služi posrednicima, anđelima, ljudima, kada upućuje svoju riječ. Vrlo je važno znati oslušivati i slušati što drugi govore, pogotovo u

teškim situacijama i kušnjama. Dok možda želimo čuti izravni Božji glas s neba, ne čujemo riječi naših bližnjih, prijatelja, ili pak stranaca, po kojima nam Bog katkad progovara i rješava naše situacije. Otvorimo se poticajima Božjim i oslušujmo Božji glas koji nam dolazi po drugim ljudima preko kojih Bog može i želi govoriti i danas u svijetu. Božja je riječ i danas prisutna, ali je pitanje koliko smo je sposobni prepoznati i, što je još važnije, koliko smo je spremni prihvatiti. To nas pitanje dovodi do drugog važna elementa ili Božje pedagogije djelovanja i odgajanja čovjeka, a koje pronalazimo u današnjem evanđeoskom ulomku po Mateju. Naime, rješenje koje Bog nudi Josipu, niti u jednom elementu ne slaže se s Josipovim rješenjem i njegovom odlukom: "A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti." Bog nudi potpuno suprotno rješenje: "Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih." Što nam to govori? Zašto mi danas ne čujemo Božji glas ili Božje rješenje za naše teške životne probleme i poteškoće? Smatram da je jedan od glavnih razloga taj što Božje rješenje, a koje dolazi i preko drugih, nije u skladu s našom odlukom, tj. ne slaže se s našim rješenjem. Naime, kad odlučimo kako bismo riješili neki problem, prijedlozi i rješenja drugih čine nam se suludima i smatramo kako mi sami najbolje znamo. To je tako pogotovo onda ako je njihovo rješenje nešto što smo odmah u početku odbacili. Josip je odlučio ostaviti Mariju. Problem je bio jedino na koji način to učiniti. Međutim, Bog mu po anđelu nudi ono rješenje koje je on odbacio. Josipova veličina jest upravo u tome što je napustio svoje rješenje i prihvatio ono što je sam odmah isključio: uzeo je Mariju za svoju ženu.

Potrebno se zapitati jesmo li u stanju poslušati i prihvatiti rješenje koje nam dolazi od drugih, pogotovo onda ako se ono radikalno razlikuje od našeg rješenja problema. Ako samo tražimo rješenja koja su u skladu s našima, ako tražimo samo isto mišljenje, može se dogoditi da uopće i ne čujemo Božji glas, jer, ako je Božji govor u suprotnosti s našim željama i rješenjima, zasigurno ćemo ga kao takva i odbaciti.

Bog je i danas prisutan u svijetu i u našem životu. Jednako tako, Bog nam je pomoćnik i suputnik na našem životnom putu. Otvorimo se poticajima Božjeg Duha i nemojmo olako odbacivati govor ljudi koji nam istinski žele pomoći i koji nam žele svo-

jim savjetom ponuditi prijeko potrebno rješenje za naše teške životne situacije. Zamolimo Gospodina da nam udijeli jakosti i snage da možemo biti otvoreni Njegovim poticajima te da nam udijeli sigurnost u vjeri kako ne bismo možda tražili samo, po nama, izvanredne znakove u našim životima po kojima bismo bili sigurni da Bog doista djeluje i govori, nego da možemo imati povjerenje u Njega i biti sigurni kako nas Bog nije napustio. Oslušujmo Božji govor preko govora naših bližnjih i trudimo se prepoznati njegov glas koji možda samo šapuće, ali ipak je prisutan i ima snagu mijenjati ne samo naš osobni život, nego i život cijeloga svijeta.

ROĐENJE GOSPODINOVO

U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog

Danas zajedno s cijelom Crkvom slavimo blagdan rođenja Gospodina našega Isusa Krista. To je rođenje promijenilo cjelokupnu povijest čovječanstva. On koji je odvjeka, rađa se u vremenu; postao je čovjekom i to radi nas i radi našega spasenja. Ivan Krstitelj za njega kaže da je svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka. Sv. Ivan evanđelist u današnjem evanđeoskom ulomku govori o utjelovljenju Riječi na jedan teološki i nimalo lagan način: "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa."

Uz teologe, i vjernici su laici također razmišljali o svetoj noći, o Isusovu rođenju. Plod takva razmišljanja jesu i jaslice koje se svake godine prave po našim crkvama, po primjeru sv. Franje Asiškog. Volimo doći pred jaslice i promatrati ih te se i na taj način pokušavamo približiti velikom otajstvu utjelovljenja Boga u naš svijet, Boga koji je postao malo dijete i proživio ovozemaljski život u svemu nama sličan, osim u grijehu. Veliko je to otajstvo te je velika, također, i Božja ljubav prema čovjeku.

U jaslicama se nalazi malo dijete – Isus. Gdje je prisutan Isus, tu nema straha, nema tame, nema tjeskobe jer Isus donosi mir. Zvijezda repatica u službi je djeteta, ali i onih koji su daleko od njega, tj. od Isusa. Ona pokazuje put onima koji se žele pokloniti malom djetetu, koji se žele susresti s novorođenim kraljem. Anđeli objavljuju pastirima radosnu vijest, rodilo se dijete, te hitaju k njemu da ga vide. Kraljevi slijede zvijezdu i nalaze dije-

te te mu se klanjaju. Kraljevi, koji su u tradiciji zapamćeni kao mudraci, klanjaju se djetetu te mu prinose darove. Mudrost je pred nevinim djetetom na koljenima, ali kraljevi simboliziraju i političku moć. Sve je pred Isusom na koljenima. Isusova nevinost pobjeđuje i mudrost i moć ovoga svijeta.

Isus u jaslicama jest Krist Spasitelj koji je došao na zemlju. Pred njim u jaslicama sve je na koljenima: nebo i zemlja, životinje i ljudi. Sve pred djetetom Isusom pada na koljena, jer on je Bog i Spasitelj. Zato, kada dođemo pred jaslice, sjetimo se da je to malo dijete čiji rođendan slavimo pobjednik, naša snaga, on je Sin Božji. Iako za njega nije bilo mjesta u svratištu, ipak se rodio: ne u kući, nego vani na otvorenom. Bog iz ljubavi prema čovjeku čini sve da ga spasi, da mu pomogne. Otvorimo svoja srca da se i u nama na današnji dan, na Božić, Isus utjelovi. Ne tražimo drugih znakova prisutnosti Božje na zemlji jer nam je sam Bog dao znak, a anđeli su ga u svetoj noći objavili svijetu – Dijete povijeno u pelene gdje leži u jaslama.

DRUGA NEDJELJA PO BOŽIĆU

U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog

Na samom početku došašća Crkva je pred nas u liturgijskim čitanjima stavila osobu i lik Ivana Krstitelja kao onoga koji naviješta skori dolazak Mesije. Ivan je, propovijedajući u pustinji, privlačio mnoštvo te nije svraćao pozornost na sebe jer, kako on sam kaže, nije on Krist, nego samo glas koji viče u pustinji i poziva na obraćenje. Danas u Proslavu Ivanova evanđelja čitamo i nailazimo opet na Ivana Krstitelja, ali sada o njemu govori evanđelist Ivan: “Ivan svjedoči za njega. Viče: ‘To je onaj o kojem rekoh: koji za mnom dolazi, preda mnom je jer bijaše prije mene!’” te, zapravo, ponavlja Ivanove riječi i opisuje ono što je Ivan Krstitelj činio, tj. propovijedao o dolasku Svjetla na ovaj svijet: “Bi čovjek poslan od Boga, ime mu Ivan. On dođe kao svjedok da posvjedoči za Svjetlo da svi vjeruju po njemu. Ne bijaše on Svjetlo, nego – da posvjedoči za Svjetlo.”

Iako je Proslav ili početak Ivanova evanđelja jedan od najljepših, ali ujedno i jedan od najtežih evanđeoskih tekstova, ipak, potrebno je nad njim zastati i vidjeti što nam poručuje u životu. Isus je u ovom kratkom evanđeoskom tekstu opisan i prikazan kao Svjetlo. Evanđelist Ivan piše: “Svjetlo istinsko koje prosvjet-

ljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego – od Boga.” Isus je prikazan kao svjetlo koje prosvjetljuje svakoga čovjeka. Naime, možda smo kao kršćani katkad i sebični kada mislimo kako je Isus samo naš Otkupitelj i Spasitelj, dok su drugi isključeni iz Božjeg plana spasenja. Nije Isus Krist došao samo nas spasiti; ne spašavaju se samo oni koji su kršćani, nego Božja spasiteljska volja i otkupiteljsko djelo jesu univerzalni te su protegnuti na sve ljude svih vremena. Doista, Krist je Svjetlo koje prosvjetljuje svakog čovjeka. Razlika je samo u tome što smo mi donekle i svjesni te činjenice što nas Krist spašava i što je svoj život položio da bi nas otkupio, dok drugi, tj. oni koji nisu kršćani, nisu svjesni te istine. Zato je na nama zadatak da svojim propovijedanjem i naviještanjem cijelom svijetu kažemo kako je Krist Spasitelj svih ljudi te da i drugi povjeruju u njega. Naime, kaže sv. Ivan kako Isus “k svojim dođe i njegovi ga ne primiše”. Možda osuđujemo Isusove suvremenike koji nisu povjerovali u njega, a imali su ga prigodu čuti i vidjeti. Međutim, potrebno je biti svjestan da smo i mi danas oni koji, unatoč svjedočanstvu mnoštva ljudi koji su kroz povijest vjerovali u Krista i svjedočili kako je on Spasitelj, ipak, katkad ne prihvaćamo njegovu riječ ni evanđelje.

Bog svima nudi spasenje. Bog želi da se svi ljudi spase. Na nama je da, koliko je u našoj moći, surađujemo s Bogom i oko svog spasenja, ali i oko spasenja drugih ljudi. Kao Kristovim učenicima ne smije nam biti svejedno hoće li se drugi čovjek spasiti ili neće. Pozvani smo biti svjedoci Svjetla, poput sv. Ivana Krstitelja. Nismo mi svjetlo. Neće se nitko spasiti zbog naše riječi jer naše riječi nisu spasiteljske, ali naše riječi jesu i trebaju biti svjedočanstvo za istinsko Svjetlo. Potrebno je biti svjedok da postoji Riječ koja prosvjetljuje svakog čovjeka, da postoji Svjetlo koje je jače od tame ovoga svijeta.

Neka Krist, Svjetlo istinsko, vodi naše živote, pogotovo u trenutcima kada mislimo da je tama prevelika i da ne možemo pronaći izlaz iz poteškoća, problema i kriza. Povjerujmo Bogu, primimo Krista u svoj život i predajmo sve u njegove ruke kako bismo hodili u Svjetlu koje je jače od svih tama i problema na koje možemo naići. Evanđelist Ivan piše: “I svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze.” Doista, Krist i danas svijetli i nitko, ma

koliko god se trudio, ne može ugasiti ni potamniti ovo svjetlo jer Krist je iznad ovoga svijeta, ali ipak i utjelovljeni Sin Božji. Upravo u ovom velikom otajstvu trebamo pronaći izvor i snagu za naš život. Bog je iznad ovoga svijeta, ali je također postao i jedan od nas, tj. postao je čovjekom. Zato Isus Krist, Sin Božji, i pozna našu patnju i probleme i nije nas ostavio same. On je zajedno s nama u sve dane našega života.

KRŠTENJE GOSPODINOVO

Ovo je Sin moj, ljubljeni! U njemu mi sva milina!

227

Nedjelja krštenja Gospodinova posljednja je nedjelja u božićnom liturgijskom vremenu te s njom ujedno i završava božićno vrijeme. Evanđelje po Mateju donosi nam izvještaj o Isusovu krštenju na Jordanu. Sv. Ivan krsti Isusa, otvaraju se nebesa i glas s neba progovara: "Ovo je Sin moj, ljubljeni! U njemu mi sva milina!" Isus je doista Sin Božji ili kao što to u prvom čitanju kaže prorok Izaija: "Evo sluge mojega koga podupirem, mog izabranika, miljenika duše moje. Na njega sam svoga duha izlio, on će donijeti pravo narodima. Vikati neće, neće bučiti, glas mu se neće čuti po trgovima. Trske napuknute prelomiti neće, stijenja što tinja neće ugasiti. Po istini on će donijeti pravo, neće sustati niti smalaksati dok na zemlji ne uspostavi pravo."

Što nam poručuje današnje evanđelje? Glavni plod milosnoga božićnog vremena trebala bi biti upravo vjera da je Isus Sin Božji. Nije dovoljno ovu istinu ili otajstvo vjere samo ispovijedati riječima, nego tu istinu vidljivo živjeti. Sva ova otajstva vjere koja smo u božićnom vremenu slavili imaju za cilj posvjedočiti i potaknuti ljude da vjeruju kako je Isus Sin Božji.

Što znači priznati da je Isus Sin Božji? Onaj tko prizna i prihvati Isusa kao Spasitelja taj svoj život nastoji usmjeriti prema njegovim zapovijedima i njegovoj Riječi zapisanoj u evanđeljima. Isus je, kako nam svjedoči sv. Petar u današnjem drugom čitanju iz Djela apostolskih: "Prošao zemljom čineći dobro i ozdravljajući sve kojima bijaše ovladao đavao." To bi trebao biti i program našeg života: proći zemljom i činiti dobro te pomagati svima koji su u potrebi. Ovo je dakle praktični vid ispovijesti vjere da je Isus Sin Božji i Spasitelj. Djela se trebaju slagati s vjerom da je Isus Bog. Život nam treba biti u skladu s vjerom i tek onda postajemo vjerodostojni navjestitelji Isusa Krista i njegovi svjedoci.

Sveto pismo, a na poseban način Novi zavjet, svjedoči nam o Isusu te nam donosi događaje iz njegova života, ili kao što piše sv. Petar: “Vi znate što se događalo po svoj Judeji, počevši od Galileje, nakon krštenja koje je propovijedao Ivan: kako Isusa iz Nazareta Bog pomaza Duhom Svetim i snagom, njega koji je, jer Bog bijaše s njime, prošao zemljom čineći dobro i ozdravljajući sve kojima bijaše ovladao đavao.” Ova svjedočanstva trebaju nas potaknuti da vjerujemo kako je Isus doista Sin Božji. Stoga na posljednju nedjelju božićnog vremena promislimo još jednom o proteklom vremenu i zapitajmo se jesmo li se uvjerali da je Isus Krist Sin Božji te živimo li po tom vjerovanju.

Čitajući evanđelja i razmatrajući o događajima iz Isusova života, produbit ćemo svoju vjeru i to će nam pomoći da lakše prevladamo poteškoće i probleme na koje nailazimo, jer Isus, iako Sin Božji, bio je i pravi čovjek. Isus je svojim krštenjem suobličen nama ljudima. Krstio se kako bi se solidarizirao s nama grešnicima, a ne zbog toga što je imao grijeha. Sin Božji Isus bio je bez grijeha i nije mu trebalo krštenje obraćenja, nego je na taj način postao bliži nama ljudima. Neka nam Isus, Bog i Čovjek, bude uzor i poticaj da poput njega prođemo zemljom čineći dobro svakom čovjeku.